

Skoro slednjo noč me obiščete v sanjah. Pri peči sedimo, pa se pogovarjamo. Sinoči si nam pripovedoval ti, Ivan. Jožek in Ciril sta se naslonila na rob peči, jaz sem sedel v zapeček, ti, Ivan, si se pa lahko pritisnil k meni in dejal:

„Dolgo je že temu, kar smo izgubili mamico. Čisto majhen sem še bil, nisem še razumel bridke resnice o smrti najdražjega na svetu. Hotel sem — kakor pravijo ljudje — leči k mrtvi mamici, misleč, da le spi med rožami in svečicami. Pretrpel sem v otroškem pozabljenju to strašno bol, ne vedoč, kaj je mati. Sedaj, ko mi pripovedujejo ljudje o njeni dobroti in lepoti, sedaj šele čutim to izgubo. Rad bi videl svojo mamico, rad bi ji pogledal v oči, najrajši bi se privil v njeno toplo naročje, ji pobožal ličeca in ji poljubil čelo. — In ti, ata, ne pogrešaš mamice? Ti ni hudo po njej, povej?!“

O, moji sinovi, Ivan, Ciril in Jožek, mamica vas je že zdavnaj zapustila. Takrat sem jokal zase in za vas pekoče solze. Prisegel pa sem, da hočem skrbeti za vas, za svoje najdražje na svetu. Posvetil sem vse svoje najboljše moči vam in vaši bodočnosti.

Pa je prišlo drugo zlo: pot me je zavedla v Italijo, v deželo pomladi, cvetja in ljubezni. Pa nikjer cvetja, še manj ljubezni! Pokopališče je vsa ta zemlja, polna črnih rakev, ki so pripravljene za one, ki hrepenijo zaman.

Hudo mi je po mamici, Ivan! Še huje mi je, ko se domislim vas, moji otroci, vašega smeha in vašega življenja. Sanje mi pravijo vsak večer, da vam je smeh na ustnah zamrl, da vaše življenje pojema: da ga ni, ki bi vodil vaše mlade stopinje do lepših potov in smotrov!

In to je najhuje!

Zašumelo in zapelo . . .

*Zašumelo in zapelo
je čez polje v tih mrak;
cvet vzdiguje, prisluškuje
ves zamaknjen zreli mak.*

*Pesmi bajne — kakor sanje
preko polja v mrak hité
in v opojnih raznobojnih
trudnih čašah se gubé.*

*Polje diše vedno tiše
in zasniva v tih pokoj,
glavo kloni, se nasloni
in zasniva mak takoj . . .*

Marija Grošljeva.